

N:o 20.

Herr Ollas A. Ericsson, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till lag angående väghållningsbesvärets på landet ordnande.

Då vid sistlidne riksdag hvarken Kongl. Maj:ts förslag till lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet oförändradt, eller det särskilda utskottets till följd af åtskilliga motioner framställda ändringsförslag vann Riksdagens bifall, hvilken hufvudsakligen såsom motiv för sitt afslag framhöll förslagets vidlyftighet och att dess genomförande skulle blifva en allt för dyrbar apparat utan motsvarande nytta för de väghållningsskyldige, men frågan likväl är af den beskaffenhet, att den tarfvar sin snara lösning, torde det vara lagstiftarens pligt att på något annat sätt, än hvad Kongl. Maj:ts ofvannämnda förslag afsåg, söka lösa frågan.

Ett sätt, som jag för min del funnit beaktansvärdt, väcktes af landshöfdingen i Stora Kopparbergs län herr Curry Treffenberg vid behandlingen i Första Kammaren af det särskilda utskottets utlåtande öfver ofvannämnda förslag. Sedan talaren nemligen erinrat om det synnerligen gynsamma resultat, den för några år sedan genomförda men på sin tid så mycket motsatta reformen om ordnandet af skjutsbördan lemnat och hvilken allmän tillfredsställelse denna reform åstadkommit, utan att den ådragit staten några nämnvärda kostnader, framhöll den värde talaren möjligheten af att äfven lösa den kinkiga frågan om väghållningsbesvärets utgörande på samma sätt. Att det onus, om hvilket här är fråga, är af ben beskaffenhet, att det berättigar till en jemn fördelning emellan alla deskattningsföremål, eller att staten och de särskilda länen, på sätt som

nu är stadgadt om skjutsskyldigheten, gemensamt öfvertaga nämnda börda, som för närvarande nedtrycker en enda näring, torde icke kunna med fog bestridas. För öfrigt äro motiven för frågans nödvändiga och snara lösning så allmänt kända, att jag åberopar och hänvisar blott till de motioner och utlåtanden, som under de senare åren inom Riksdagen förekommit i berörda hänseende. Och då mig synes som om Kongl. Maj:t genom att begagna det materiel, som genom de båda frågornas — skjuts- och vägfrågornas — utredning åstadkommits, utan vidare tidsutdrägt kan utarbета ett nytt förslag till lag angående väghållningsbesvärets på landet ordnande i hufvudsaklig öfverensstämmelse med de grunder, som för skjutsskyldighetens utgörande äro gällande, vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t ville i underdånighet anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och så snart ske kan till Riksdagen aflåta förnyad nådig proposition med förslag till lag angående väghållningsbesvärets på landet ordnande i hufvudsaklig öfverensstämmelse med de grunder, som för skjutsskyldighetens utgörande äro gällande.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 22 januari 1890.

Ollas A. Ericsson.

Häruti instämmer:

M. Tysk.
